

han havde ydet, var kun et ringe Afdrag paa den Taknemlighed, han og hans nærede mod det danske Folk. Begejstringen havde været stor i Danmark for Hovgaard's Togt; men Bidragene havde været ligesom Eukens Skjærv, de vare smaa. Det havde været ham kjært, da Hovgaard henvendte sig til ham, og fra det Øjeblik af, at Expeditionen fik hans Moders Navn, havde han paataget sig Ansvaret for dens Gjennemførelse. Fra det Øjeblik af, at *Kongen* og *Dronningen* havde betraadt Skibets Dæk, havde han bestemt, at det skulde sejle, og det sejlede. Fra Udlandet var der indløbet lokkende Tilbud; men han havde ikke villet give andre Landre Æren og havde selv afslaaet *Oscar Dicksons* Tilbud. Med sin Hustrus Tilladelse havde han saa tilbudt at give den sidste Skjærv. Han værgede Beskyldningen imod at have skadet eventuelle Grønlands-Expeditioner og vilde med største Glæde bortgive alt, hvad Skibet bragte i Havn. Han vilde haabe, at Expeditionen havde gjort Gavn ved i al Fald at vække Interesse for arktiske Expeditioner og bad Forsamlingen tømme sit Glas for den første Regerings-Expedition, som gik til Grønland.

Marineministeren erkjendte, at Hovgaard's Togt ikke var kommet i Vejen for en Grønlands-Expedition. Han vilde i højeste Grad ønske, at en saadan kom i Stand. Kaptajn *Irminger* mindede om den danske Expedition, som laa paa Forpost under Grønlands Østkyst. Det tilkom Danskerne at løfte det Slør, som i Aarhundreder havde hvilet over et Afsnit af Nordboernes Hitorie.

Marineministeren mindede om, at en italiensk Officer havde deltaget i „*Dijmphna*“-Expeditionen. Den italienske Marine, Arvetageren efter Genuas og Venedigs Flaader, var en af de største i Nutiden og stod i det venskabeligste Forhold til Danmark; den havde nemlig i flere Aar modtaget danske Søofficerer paa den smukkeste

Maade. Baade af denne Grund og fordi Løjtnant *de Rensis* havde deltaget i Hovgaard's Togt, bad han Forsamlingen tømme et Bæger for den italienske Marine.

Den italienske Gesandt, Marquis *Beccaria d'Incisa* takkede paa fransk paa den italienske Marines Vegne. Han fremhævede den smukke Maade, hvorpaa de danske Søofficerer havde udført deres Tjeneste i den italienske Marine, og mindede om den Hæder, Søhelte som Kristian den fjerde, Niels Juel og Tordenskjold havde høstet. Han endte med et Leve for Danmark, det danske Kongehus og den danske Marine.

Stiftamtmand *Bille-Brahe* udbragte en Skaal for den elektro-magnetiske Kraft, en Kraft, som var til før Ørstedes, før Hovgaard's Tid, og som spandt sig fra Nordpolen til Sydpolen; han vilde udbringe en Skaal for Fru *Hovgaard*, som selv højt oppe imod Nord havde sat Hovgaard i Forbindelse med Kjøbenhavn. Prof. *Erslev* bragte en Hilsen fra Baron *Negri* i Italien, som havde sendt ham to Kaart, et til Løjtnant Hovgaard og et til hans Landsmand, Løjtnant *de Rensis*, med de mest sympatiske Ord. Han bad *de Rensis* bringe en Hilsen til det geografiske Selskab i Rom. Paa fransk henvendte han sig til den italienske Gesandt, i det han mindede om den fælles Skæbne, Italien og Danmark havde haft, at lide under mægtige Naboers Vold. Under stærkt Bifald udbragte han en Skaal for det enige, frie Italien. Marquis *Beccaria d'Incisa* takkede og udbragte gode Ønsker for Danmark, som havde vundet hele Evropas Agtelse. Løjtnant *de Rensis* takkede paa dansk for de hædronde Ord, der vare sagte af Selskabets Sekretær. Hans Sejlads under det danske Flag vilde altid være et af hans smukkeste Minder. Han udbragte under Bifald et Leve for dem, der havde bidraget til Danmarks „*Gloire*“ og til den geografiske Videnskabs Fremme.

Et Stykke eskimoisk Literatur,

ved A. E. Nordenskiöld.

Paa den sidste Grønlands-Expedition traf *Nordenskiöld* ogsaa en Halvblods-Eskimo, *Lars Møller*, der er Redaktør af en i Godthaab trykt Eskimotidende, „*Atuagaglliutit*“; han er tillige Bogtrykker, Tegner, Litograf og Eskimo-Digter. Han oversatte paa dansk for *Nordenskiöld* en Beskrivelse af en Rejse, som to Eskimoer gjorde til Evropa og som tryktes 1857 i Godthaab. Vi tro at gjøre vore Læsere en Fornøjelse ved at meddele denne Rejsebeskrivelse, som *Nordenskiöld* nylig har offentliggjort i et svensk Tidsskrift.

Red.

Pok, en Grønlænder, der har været paa Rejser og som efter Hjemkomsten fortæller sine Landsmænd derom. Efter et Haandskrift, fundet hos Grønlænderne ved Godthaab.

Da *Pok* kom tilbage fra en Rejse til Evropeernes Land, fortalte han følgende til sine Landsmænd:

Pok siger: Nu har jeg set, hvad jeg ønskede at se.

Simik svarede: Du har rejst over den store Sø, og Du var ikke bange derfor?

Pok siger: Den store Sø var meget stor. Vi sejlede over den i to Maaneder uden at se Land.

Kujart spurgte ham: Naa, du har set Evropæernes Land, hvor er din Ledsager?

Pok sagde: Han er død i de store skjæggedes Land (Norge).

Kujart faldt ind: Du har faaet meget at fortælle.

Pok svarede: Ja, jeg har saa meget at fortælle, at jeg ikke kan huske det Altsammen.

Kujart spurgte: Har du været i den store Kongens Land?

Pok svarede: Da vi havde sejlet fra Norge i 3 Dage, naaede vi Kongens Land. Det første, vi saa, var en stor Mængde Huse og store Skibe, inden vi saa selve Landet; thi der findes ingen Bjærg højder eller Fjælde.

Kujart faldt ind: Ak ja! det maa være forførdeligt.

Pok sagde: Selve Kongens Hus og Kirkerne ere saa høje, at man ikke kan skyde over dem med en Bue.

Perssok faldt ind: Har du været der, har du set Kongens Hus?

Pok svarede: Naturligvis. Da vi havde kastet Anker uden for de mange Huse, blev jeg med min Ledsager hentet i Land paa en smuk Baad med 14 Aarer. Men i Fald vi havde mere Lyst til at ro i vore Kajaker ved Siden af Baaden, havde vi Lov dertil. Da vi nærmede os Stranden, var der saa mange Mennesker, som saa paa os, som Myg i en Myggesværme.

Perssok spurgte: Var du saa ikke bange?

Pok svarede: Nej! Da vi havde gaaet i Land, mødte vi strax en Vogn, saa stor som et Hus og med Vinduer, i hvilken vi skulde føres op til Kongen.

Perssok sagde: Hvordan ser Kongens Hus ud?

Pok svarede: Det ligner ganske et meget stort Isfjæld. Taget er af Messing. I Husets Forstue kunne 20 grønlandske Tælte opstilles, og paa begge Sider af den lange Indgang stod mange Mænd med Vaaben.

Perssok sagde: Vare de udrustede til at fange Renner og Sælhunde?

Pok sagde: Nej! Da han er saa stor, maa de mange væbnede Mænd passe paa ham. Jeg skal nok fortælle Jer mere siden.

Perssok sagde: Fortæl kun. Din Fortælling er underholdende.

Pok sagde: I Huset var der mange Folk med metalglinsende Klæder.

Perssok faldt ind: Vore simple Huse ligne vist ikke disse Værelser.

Pok sagde: Medens vi gik ind i den lange Gang, fulgte mange væbnede Mænd og stod omkring os. Deres Vaaben vare forførdelige.

Perssok gjensvarede: Dog nu var du vel bange?

Pok svarede: Jeg var ikke bange; thi jeg kunde se, at de ikke vilde gjøre os noget ondt.

Perssok sagde: Fortæl videre.

Pok svarede: Endelig kom vi til et meget stort Rum, der helt og holdent var fyldt med store Herrer. Men de bleve dog meget smaa, da den allerhøjeste kom inden for Døren. De bukkede alle til Gulvet og jeg med. Nu begyndte jeg at ryste, og jeg vidste ikke, hvem der var den fornemste. Kongen spurgte mig, forstaaer du noget dansk, „danskamik“, saa kalde de deres Sprog. Jeg svarede ham: „Nej“, det eneste Ord, jeg kan af det danske. Jeg bad Jafe takke Kongen, fordi han elskede os saa meget, at han lod os, smaa Børn, faa noget at vide om Gud. Kongen sagde: Jeg skal siden faa at vide, om I virkelig ville lære om gudelige Ting. Siden talte han med en gammel, stor Herre og gik ind i et andet Værelse til Dronningen — saaledes kalde de Kongens Hustru — og dér satte de sig og spiste med Dronningen og alle de store Herrer. Maden var smukt anrettet, som om den alene var til at se paa, — og med mange forskellige Figurer. En af de store Herrer gav mig store Æsker med mange forskellige Sager. Fem store Æsker fik jeg. Alle Herrerne vare meget velopdragne og høflige.

Simik sagde: Vi tage Fejl. Vi anse ellers os for at være de eneste velopdragne.

Pok sagde: Vi ere visselig nogenlunde afslebne, og vi mangle ikke noget videre; men Evropæerne kunne vi dog ikke overgaa, hverken i godt eller ondt.

Simik sagde: Ja, saaledes er det. Fortæl videre.

Pok sagde: Husene ere utallige — nogle 2, andre 3, 4, 5 Stokværk høje. De indtage en stor Flade. Neden for Husene var der en stor Kanal med Broer, saa at Menneskene kunde drage derover. Broerne vare bevægelige, saa at de kunde tages bort. Der var ogsaa store Volde, og derpaa fandtes store Kanoner, som ligge færdige til Krig.

Simik spurgte: Hvad for Krig?

Pok svarede: I gamle Dage kom andre Evropæere for at kriges med dem; men nu ventes ej Krig. Men desuagtet har man altid Mandskab paa Fæstningerne, som staaer rede for Krigens Skyld. Mellem Husene findes altid Vagtposter. Naar der er Ildebrand, blæses der paa Horn og slaas Alarm. Deres Slukningsredskaber ere vældige.

Simik spurgte: Hvor faa alle disse Mennesker Føde? 20 Hvaler kunde vist ikke forslaa til en eneste Dag for dem alle.

Pok sagde: De leve mest af Jordens Frembringelser. Mændene opgrave Marken om Foraaret og saa Frø i

Jorden. Naar Sæden kommer op, bliver den mangfoldig-gjort. Denne giver Mel og Gryn. Deraf faar man mange Slags Mad. Træerne have ogsaa Frugter, som smage godt. Nogle Frugter ere saa store som Menneskehoveder, og saaledes leve disse Mennesker af Jordens og Luftens Frembringelser.

Simik sagde: Hvorfor er vort Land ikke saadan?

Pok sagde: Fordi vort Land er saa koldt om Vinteren. Da jeg var dér, sagde de, at Vinteren var stræng, skjønt den var som Vaaren hos os.

Tulugak sagde: Det vilde være smukt at bo dér.

Pok sagde: I deres Land kunde vi ikke leve, da der hverken er Sæler eller Hvaler dér. Der er mange Slags Fisk baade i det salte og det ferske Vand; men Folket lever ikke som her i Landet. De maa ikke gjøre, som de ville. Husdyrene og Fiskene have alle Ejere. Kreaturerne ejes af mange Mennesker. Jorden er meget dyr. Et Stykke Jord saa stort som en Kajakplads bliver betalt med Tøj som til tre—fire Anorakker (Trøjer).

Tulugak sagde: Her hos os skulde de faa Jord for Ingenting. Ligeledes kunde de for en Anorak faa et stort Stykke Sten.

Pok sagde: De vilde ikke komme hid, hvis vi ikke havde Spæk.

Tulugak sagde: Hvad bruge de Spækken til?

Pok svarede: De bruge den til at oplyse Gaderne.

Tulugak sagde: Det er klogt udfundet.

Pok svarede: Ja. Deres Herskere ere meget vel-gjørende. Et stort Hus er opladt for gamle Koner, som ikke længer kunne føde sig, et andet til forældreløse Børn, et til sindssyge, et til altfor lystige Piger og tre til meget fattige. De gjøre ikke, som vi pleje at gjøre. De Folk, som bo i samme Hus, spise ikke sammen.

Nogle kunne være meget rige og eje et Hus uden at bo deri. Men mange af dem have hverken Hus eller Klæder og tigge sig frem.

Tulugak sagde: Vi have ikke nogle saa fattige. Hvorfor ere de saa fattige?

Pok sagde: Mange af dem ere meget udelige og ville ikke arbejde. Mange ødelegge, hvad de eje, ved at drikke Brændevin.

Tulugak spurgte igjen: Er det den Slags Drikke, som Arbejdsfolket faar?

Pok sagde: Ja. Nogle af Husene bruges udelukkende til at sælge Brændevin. Paa saadanne Steder drikke de, og naar de gaa derfra, saa slaas de.

Tulugak sagde: Det forekommer mig, at Du har sagt, at der kun findes ét Hus for gale.

Pok sagde: Evropæerne kunne ogsaa være slette. Vore Landsmænd holde mest af at leve af Fangsten og kjende kun lidt til Brændevin og andre Taabeligheder. Hos Evropæerne er det derimod ofte Tilfældet, at Mennesker blive aldeles gale, saa at de maa bindes og fængsles, og saaledes leve de ofte hele deres Liv. Men saa findes der ogsaa mange, som ere meget lærde, som sikkert finde Vej paa Verdenshavet ved Hjælp af Solens Højde og ved at se paa den bevægelige Naal, som viser imod Nord. De bygge Skibe oppe paa Land. Naar de ere færdige, skydes de af sig selv ud i Vandet. De lave ogsaa mange underlige Ting, de kunne løfte et helt Skib og meget store Stene. De vide ogsaa, naar Solformørkelse indtræffer og hvor fuldstændig den bliver. Da jeg har set alt det mærkværdige, fandt jeg det rigtigt, hvad vore Fædre sagde, at Ebbe og Flod er det eneste, som Evropæerne ikke kunne bringe til Veje.

Her er Enden.

Franske Dybvandsundersøgelser,

et Brev fra Paris til Redaktøren af „Geografisk Tidsskrift“ af R. H—t.

Under mit Ophold her var jeg saa heldig den 21de December at overvære et Møde i det *geografiske Selskab*. Dette Selskab har nu i nogle Aar haft sit eget Hus paa Boulevard St. Germain, et lille Palads, hvori der er en stor, prægtig Sal. Det første Foredrag i Mødet holdtes af Selskabets Præsident *Lesseps*, der trods sin høje Alder taler med den samme Kraft som altid. Han omhandlede sin sidste Rejse i England og hvad han mener om Sues-

kanalen; men da dette Æmne ligger mig fjærnere, vil jeg ikke dvæle synderlig derved. Det maa dog siges, at *Lesseps* ikke vil gaa ind paa noget med Engelskmændene, naar disse ikke svare klart og tydelig. De have ikke Ret til at grave en Kanal langs med den, som allerede findes, og for Resten vil det af Hensyn til Naturforholdene være umuligt at grave en saadan Kanal, parallel med den nuværende. Han gav ogsaa den mærkelige Op-